

Димов е описал, а са хора на почит в обществото. Изяви мнение, че явно Димов не е вникнал достатъчно дълбоко в значението и предисторията им, за да ги окарикуатурява така безжалостно, и с доза разочарование сподели, че не разбира защо Димов е избрал за сцена на сюжета Кралската фармацевтичната академия като това е един сериозен учебно-научен център, относително близък до научните интереси на писателя.

Първо ще анализирам *идалговците*, а след това и ще потърся отговор за г-н Сунига, като аргументирам моето убеждение, че Димовите герои *идалговци* съвсем не са повърхностни герои, а напротив. В тяхното съществуване Димов влага дълбок размисъл за историята и състоянието на Испания.

Факт е, че Димовите *идалговци* обитават само испанските му произведения. Те са оригинален елемент от естетична гледна точка, не само в качеството им на заемка с екзотична звучност и ефект, но и като понятие, заредено с остра идеологична семантика, напоена с най-дълбоката и малко позната за широката публика етимология на термина. Димов се спира на този типично испански персонаж, защото в него намира показателни черти на испанския традиционализъм. Той разглежда неговата роля в историята и културата на Испания и порицава онези *идалговци*, които са част от механизма, забавящ развитието и модернизацията на държавата. Срещаме използването на производните форми на понятието *идалго*: *идалговци*, *идалговски*, *идалговско*, в пътеписите, в романа „Осъдени души“, в драмата „Почивка в Арко Ирис“ в статията „Защо се биха за испанската република“ и в незавършения разказ „Идалго“, който, както споменах, наскоро и по случай юбилея на Димов,<sup>1</sup> бе публикуван за първи път.

Да се спрем на първостепенните герои *идалговци*, взели участие в повествованието на „Осъдени души“, в драмата „Почивка в Арко Ирис“ и в незавършения разказ „Идалго“. В романа „Осъдени души“ Димов използва термина двадесет и девет пъти, а разказа „Идалго“ посвещава изцяло на този персонаж и

---

<sup>1</sup> Ковачева, Д. „Идалго“, непубликуван разказ на Димитър Димов. // Литературен вестник, № 19, 27. 05 - 02. 06. 2009, с. 1, 9, 10.